Sam Hamill
Hommage für Trakl.
Die Toten sind beschäftigt. - Rilke.

Erschienen in der Editura SAGA (Tel Aviv, Israel), herausgegeben von Adrian Grauenfels.
Übertragung von Chava Roth am 29.5.2023

OMAGIU PENTRU TRAKL

Sam Hamill

Morţii sunt ocupaţi. — Rilke

1. De Profundis

Ploaie neagră într-un câmp cosit
un singur copac brun şi un murmur
de vânt, să bântuie prin case goale.

Ce frumos e
să mergi singur în tăcerea finală a luminii
adunând bezna în creştere în braţele
noastre,
simţind ciulinii ei, mergând.

Departe de sate
auzim chemarea insectelor
şi animale nocturne născute de spiritul
nostru.
Fluxul, distanţele călăresc. Ţi-aş putea
spune
cum cerurile devin stele, cum stele întâi
palpită, apoi tremură,
dar tu ai văzut noaptea.
Am văzut cum a murit lumina bună
pe limba ta şi m-am regăsit în mlaştini,
pierdut printre
dărâmături şi gunoi şi
sunete ciudate fără nume,
înţepenit în rece,
înfrigurat şi fermecat de această melodie,
cântata de îngeri morţi spaţiilor naturale
sălbatice. Tu te-ai dus
în sângele nostru, şi stele prăfoase
tremură tandru în nămol.

Traducere din limba germană în limba română de Chava Roth, 29.5.2023

Traducere din limba engleză în limba germană de Mitch Cohen şi Wolfgang Heyder (Sam Hamill/David Fox (2016). Todbringende Lust. Berlin: Corvinus Presse)

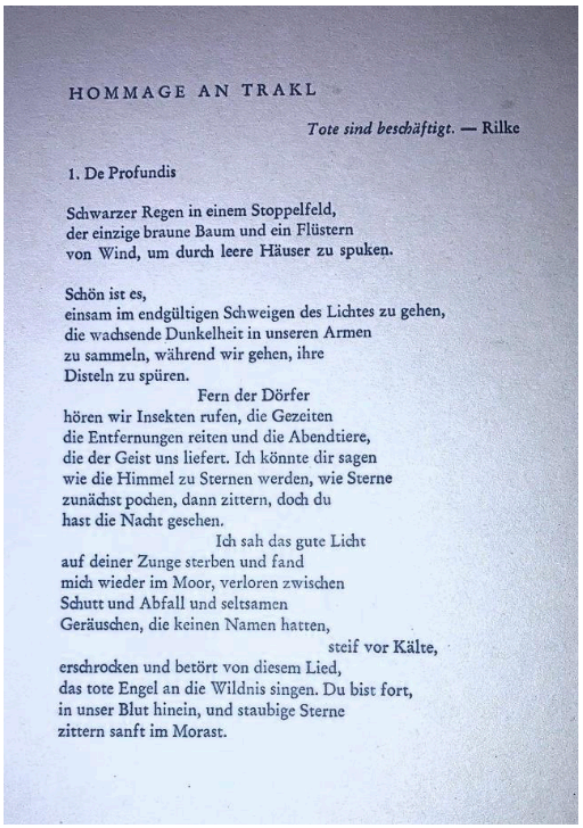

HOMMAGE AN TRAKL

Tote sind beschäftigt. — Rilke

1. De Profundis

Schwarzer Regen in einem Stoppelfeld,
der einzige braune Baum und ein Flüstern
von Wind, um durch leere Häuser zu spuken.

Schön ist es,
einsam im endgültigen Schweigen des Lichtes zu gehen,
die wachsende Dunkelheit in unseren Armen
zu sammeln, während wir gehen, ihre
Disteln zu spüren.
Fern der Dörfer
hören wir Insekten rufen, die Gezeiten
die Entfernungen reiten und die Abendtiere,
die der Geist uns liefert. Ich könnte dir sagen
wie die Himmel zu Sternen werden, wie Sterne
zunächst pochen, dann zittern, doch du
hast die Nacht gesehen.
Ich sah das gute Licht
auf deiner Zunge sterben und fand
mich wieder im Moor, verloren zwischen
Schutt und Abfall und seltsamen
Geräuschen, die keinen Namen hatten,
steif vor Kälte,
erschrocken und betört von diesem Lied,
das tote Engel an die Wildnis singen. Du bist fort,
in unser Blut hinein, und staubige Sterne
zittern sanft im Morast.